

[Aksel Larsen.]

Stater og Vesttyskland som de drivende kræfter mere end travlt med at udarbejde og gennemdrive en ny plan om at gøre Vesttyskland til den stærkeste militærmagt, i hvert fald i Vesteuropa. Det er foregået i et så hæsbæsende tempo, at selv de i de interne forhandlinger implicerede sikkert ikke fuldtud kender rækkevidden og indholdet af planerne. Dette bekræftedes jo også af udenrigsministeren, som her i dag anbefalede blank dansk godkendelse af Londonplanen, skønt han f. eks. måtte erkende, at han ikke rigtig vidste, hvordan den reviderede og udvidede Bruxellespagt egentlig ville blive, og det er dog den, der er kernen i hele det forslag om vesttysk genoprustning, vi behandler her.

Den højtærede udenrigsminister sagde udtrykkelig, at det i øjeblikket forekommer uklart, i hvilken retning Den vesteuropæiske Union, altså Bruxellespagten med vesttysk deltagelse, vil udvikle sig. Den højtærede udenrigsminister aner det ikke, men han forlanger, at folketinget, som ved endnu mindre end han om dette og alle de andre spørgsmål, vi behandler i dag, alligevel skal træffe beslutning, underskrive vekslere, hvis pålydende vi end ikke kender. (*Udenrigsministeren* [H. C. Hansen]): Det er positivt forkert!). Det er ikke positivt forkert. Jeg tillod mig at citere ordret en sætning af, hvad udenrigsministeren har sagt.

Hvorned begrundes man planen om en genoprejsning af den tyske militarisme? Med det samme argument, som blev anvendt i 1949, da man på 36 timer drev Danmarks tilslutning til Atlantpagten igennem her i folketinget: at Vesteuropa er truet af en aggressiv og overmægtig østlig militærmagt og må styrke sit forsvar. Er dette ikke forlængst gendrevet af 5 års kendsgerninger og erfaringer, som kan sammenfattes i det ene: der er ikke kommet nogen aggression fra Østeuropa? Sovjetunionen har ikke vist aggressive hensigter. Hvis der havde foreligget sådanne, måtte de vel være kommet til udtryk i handling, dengang Vesteuropa, som man påstod, lå afrustet og værgeløst hen, i stedet for at vente til Atlantpagten var resulteret i oprustning af en art og et omfang, som knuger de vesteuropæiske landes økonomi. Den sovjetiske aggression,

som man forsøgte at skræmme med for 5 år siden, er udeblevet, og enhver ved, at Sovjetregeringen gennem alle de 5 år energisk har bestræbt sig for at nå til forhandling med de øvrige stormagter om afspænding, om fredelig bilæggelse af internationale konflikter, om virkelig kollektiv sikkerhed i Europa og om en genforening af Tyskland på demokratisk grundlag.

Nu kommer man og siger, at uden vesttysk deltagelse vil et forsvar for Vesteuropa være umuligt — man siger altså, at en tysk hær skal forsvare de lande, Tyskland overfaldt og okkuperede i 1940. Og man forklarer gennem den højtærede udenrigsministers mund, at dels bør Tyskland optages i de demokratiske staters kredse, dels er der i Londonplanen garantier for, at den nye tyske militærmagt ikke vil blive brugt til aggressive formål, og at den vil blive begrænset til en bestemt, beskeden størrelse.

Må jeg tillade mig at spørge: Foreligger der nogen holdbar begrundelse for det påståede håb eller den påståede tro herpå? Vesttyskland bliver da ikke demokratisk og fredeligt, blot fordi det optages i NATO. At magthaverne i Vesttyskland ikke er demokratisk og fredeligt sindede, foreligger der beviser for så talløse som sandskornene ved Vesterhavets bred, dels gennem kendsgerningerne om Hitlergeneralernes og de tidligere højtstående nazisters placering på udslaggivende poster i Vesttyskland, dels gennem vesttyske ministres aggressive udtalelser og endelig gennem vesttyske regeringshandlinger. Behandlingen af de dansk-sindede sydslesvigere er et af de mange, men for os danske særdeles talende beviser mod udenrigsministerens opfattelse og påståede håb.

Udenrigsministeren henholdt sig til, at Vesttyskland kun vil få lov til at opstille en landstyrke på 12 divisioner plus en luftstyrke plus visse flådeenheder. Han forbigik i taktisk tavshed den kendsgerning, at Vesttysklands designerede krigsminister Blank, hvis „Dienststelle Blank“ længe har beskæftiget over 2 000 embedsmænd og militærpersoner med militær planlægning, forlængst har tilkendegivet, at såsnart de første 500 000 mand er uddannet, vil de blive hjemsendt og nye 500 000 mand uddannet. Han glemte — og det var vel ingen tilfældighed — at omtale de fuldt